

11244

32

71.244

FORRO PA

32.

11.244

SILVIA KÉT TÁNCOSA

32.sz

SILVIA KÉT TÁNCOSA

REGÉNY

IRTA:
FORRÓ PÁL

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

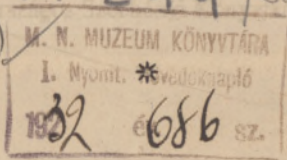
Copyright 1932 by Világvárosi Regények
Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is

A címlapot Faragó András készítette

Foto: Paramount.

11.244 / 32

Megjelenik minden hétfőn.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 229—31.

A szerkesztésért és a kiadásért felelős:

dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 4.80 P, félévre 2.40 P.

I.

James Parker a hónapos szoba vaságyán ült és azon gondolkozott, hogy írjon-e bucsuleveleket, mielőtt felakasztja magát? Mert azzal tisztában volt, hogy öngyilkos lesz. Ma délelőtt foszlott el utolsó reménye, amikor egy jóakarója ajánlólevelével alkalmaztatásra jelentkezett egy nagy cégnél. Az igazgató a szemébe nevetett és azt mondta, hogy éppen most mondtak fel kétszáz régi emberüknek. Szó sem lehet új tisztviselő felvételéről.

Hát persze a tőzsde! És a gazdasági világválság.

Azt igazán mindenki tudhatná, hogy amikor milliárd dollárok usznak el napok alatt, akkor egyszerre megreng a föld a vállalatok alatt és naponta tizezrek válnak állástalanokká.

James Parker nem volt naplopó. A világháború idején mint huszéves fiatalember került az európai harcterekre és nagy sikereket aratott mint repülőtiszt. Leszerelés után volt némi pénze, műkereskedő lett és eleinte egészen szépen virágzott az üzlete.

Ebben az időben James ismert alakja volt a new-yorki aranyifjuságnak. Elegáns sportkocsiján minden este más-más mulató elé hajtott és mint szenvedélyes táncos, többnyire csak hajnalban hagyta el a music-hallt, néha nem is egyedül, hanem valamelyik táncosnő karján.

De most már majdnem egy év óta szörnyen le volt törve. Fillérekért vesztegette el raktárát, tele volt adóssággal, fogalma sem volt, hogy miből tengetheti tovább nyomoruságos életét. Mert New-Yorknak nincsen szíve. Akinek nincsen pénz a zsebében, azt ridegen, könyörtelenül hagyják elpusztulni. A nyolc milliós gigantikus városban igazán nem veszik észre, ha néhány-ezer ember egyszerűen elmerül és eltűnik.

James nem volt éppen érzelmes ember, de e pillanatban mégis könnyekkel volt tele a szeme. Sajnálta magát. Igazságtalanságnak tartotta, hogy harmincnyolc éves korában nyomorultul pusztuljon el, mint egy patkány. És tulságosan egészséges volt. Noha a sok éhezéstől meg lehetőszen elgyengült, még mindig ruganyosak voltak az izmai, ép volt minden szerve. Ilyen jó fizikumban szinte legyőzhetetlenül erős az étvágy.

Pedig világos, hogy meg kell halnia. Olyan szabályosan halálra volt ítélve, akár a Sing-Sing fegyház valamelyik rablógylkosa. A különbség csak az volt, hogy ott a hóhér hajtja végre az ítéletet, itt pedig őrá bizták, hogy éhen akar-e halni, vagy önkezével vet véget nyomoruságának.

Minden képzelhető pénzforrását kimerítette már. Valamennyi ismerősének tartozott. Minden ingóságát eladta, kivéve a ruháit. Ezekhez makacsul ragaszkodott. Tulságosan ki volt fejlődve a széperzéke. Hiszen műtárgyakkal kereskedett, a vérébe és idegeibe volt ágyazva a szép iránti lelkesedés. Még mindig volt néhány szép ruhája, nyakkendője és frakkja is kifogástalanul elegáns volt. Ebben a vakolatát hullató, penészes szagu, butorok nélküli nyomoruságos szobában olyan volt elegáns ruhájában, mint egy elátkozott herceg.

Szörnyen éhes volt. Előző nap reggel evett utóljára néhány falat kenyeret és egy pohár tejet. És azóta 35 óra mult el. Olyan gyenge volt, hogy minden mozdulat nehezeire esett. De talán lelkiileg még jobban meg volt törve, mint testileg. A gondolatai egészen meg voltak zavarva. A düh, kétségbeesés, tehetetlenség, a reménytelenség érzése felbőszítették és majdnem őrjöngött. E pillanatban minden gonosztetre képes lett volna, hogy pénzhez jusson.

Eladhatná megmaradt két ruháját és a frakkját! . . .

Eh, ennek semmi értelme nincsen. Meghosszabbítja vele vergődését néhány nappal. És azután? Brr! Most legalább nem szaladgál úgy, mint egy utszéli, züllött koldus. Nem, ha már meg kell halni, akkor inkább így távozik a másvilágra.

Hirtelen fanyar, dacos mosoly szökött az arcára. Pokoli ötlete támadt. Elővette frakkját és lázas gyorsasággal öltözni kezdett.

II.

A Majestic-szálloda halljában New-York legelőkelőbb közönsége szokott vacsorázni. Mr. Whiteman, a jazz-király személyesen dirigálta a legujabb slágereket és a tánckorongon legalább husz dollármilliomos leánya táncolt szédítően jól szabott szmokingokba öltözött, szélesvállu, szikár, remek fogsoru fiatalemberekkel, akik között a jelenlévő Brevster detektív állítása szerint körülbelül négy volt annyira gyanus, hogy nyugodtan le lehetett volna tartóztatni őket, mint valamelyik alvilági banda tagját. A brilliánsok és selymek káprázatába öltözött hölgyek azonban ezzel édes-keveset törődtek. A modern New-York jelszava: minden a fiataloké! És teljes egyenjoguság lányoknak és fiuknak! Sőt, legyünk őszinték: már ezen is tul vannak. A valóságban úgy fest ez a jelszó, hogy a lányoknak még a fiuknál is több szabadságuk van. New-York kina negyedének titokzatos ópiumbarlangjaiból nem egyszer viszik el hajnalban teljesen eszméletlen állapotban igen előkelő családok leányait. És még jó, ha pénzük és ékszerük elrablásán kívül más bajuk nem történt. Mert nem ritka eset, hogy a szerencsétlen lány átlőtt

mellel, vagy fejfel holtan kerül meg valami szörnyű helyen és nem lehet eldönteni, hogy gyilkosság, vagy öngyilkosság áldozata-e?

Megtörtént, hogy unatkozó fiatal milliomosok — fiuk és lányok vegyesen — betörőbandát alakítottak és kölcsönösen kifosztották egymás palotáit. A kétségbeesett szülők elmeorvosokhoz futkostak, híres védőket fogadtak, hogy a fegyháztól megmentseék reményteljes csemetéiket.

A Majestic hallja különösen kedvenc találkozóhelye volt a newyorki aranyifjuságnak. Előkelő, szinte nagyképűen feszes külseje megtéveszthette az idegeneket, de a beavatottak tudták, hogy mindannak, ami itt történik, valami rejtélyes és kifürkészhetetlen kalandor ize van és sohasem lehet tudni, hogy vajjon melyik izgalmas riport végső szálai nyulnak idáig?

James Parker az egyik ezüst edényektől roskadozó, virágokkal diszitett asztal mellett ült és fejedelmi vacsorát evett. Rózsaszínű, édeskés ízű nagy tengeri rákot romulárd mártással, vajastésztába sütött bélszint francia körítéssel, fagylaltot, jégbe hűtött kaliforniai gyümölcsöket. Egyetlen cent sem volt a zsebében, de hidegen, halálos elszántsággal evett. Már nem is az ételsort nézte, hanem azt, hogy mi a legdrágább?

Lassan, megfontoltan evett. Nem volt sietős a dolga. Tudta, hogy az élete a feketekávé után véget ér. Ez az ő utolsó vacsorája. Otthon jutott az eszébe, hogy a halálraitéltektől rendesen meg-

kérdezik, hogy mi az utolsó kívánságuk? És azok többnyire finom vacsorát rendelnek.

Hát miért ne lakjon ő is jól halála előtt? Miért távozzon üres gyomorral a tulvilágra?

Elhatározta, hogy még egyszer elmegy a Majesticbe, ahol már olyan sok nagyszerű estét töltött . . .

A fagyaltnál tartott és most már egy kicsit sajnálta, hogy idejött. Tulságosan szépnek talált mindent. A nőket, akik nevettek és flörtöltek, a fiatalembereket, akik látszólagos gondtalansággal táncoltak és sugdolódtak, a muzsikát, amelyben leirhatatlanul kábitó hangulat kergetődött, a fényes termet, a puha szőnyeget, a bronz figurákat, a szépségnek, jólétnek, vagyonnak ezt a tébolyító orgiáját.

Ordítani szeretett volna kétségbeesésében és fájdalmában.

Hát mit vétett ő, hogy ilyen nyomorultul kell elpusztulnia?

És minden idege, vérének minden cseppje tiltakozva kiáltotta: Élni! Élni!

A szeme rásiklott az egyik szőke, magas, édesen nevető leányra, aki olyan volt, mintha Hollywoodból szökött volna ide szépség divatmintának. Ezzel a lánnyal táncolni! Egy tangót! Halálos szédületben táncolni és azután egy csókot lopni a szájára, vad, szenvedélyes csókot, egy élet minden kemény lázadását.

Hirtelen hideg, fürkésző, merev szempár pillantását érezte. Figyelik. Parkeren rémület bor-

zongott végig. Érezte, hogy elfehéredik, reszket, szörnyű félelem szorongatja.

Ki lehet ez az ember a szomszéd asztal mellett, ki ilyen kitartóan és mereven nézi? Csak félve, oldalról mert visszapillantani rá. Kellemetlen arcu, negyven év körüli férfi volt. A válla kissé ferde, ajka tulságosan husos, ujjai kövérek. Különös! Ez a férfi, ugy látszik, féltékeny rá. Igen, határozottan, nem lehetett benne semmi kétség. Az ismeretlen szintén a magas, szőke lányt bámulta és észrevette, hogy néki is ez a lány tetszik. Vetélytársának tekintette. Parker borzalmas helyzete ellenére is majdnem elnevette magát. Oh, milyen kegyetlen guny! Még ő rá féltékenyek . . . No még csak néhány perc türelem, kedves ismeretlen. Mindjárt tisztázódik a helyzet!

Az a szőke lány egyébként egyedül volt. New-Yorkban megszokott dolog ez. Senki sem ütközik meg rajta. Akad a táncteremben is lovag. A szőke eddig még minden táncot végig táncolt. Sőt ugylátszik, hogy az egyik fiatalembert nagyon is kedvére valónak találta. Már háromszor táncolt vele és az ifju állandóan rámosolygott párholyából, ahol több barátjával ült.

Parker megrezzent. A kövér ujjú idegen felállt asztala mellől és elhaladt mellette. Olyan szorosan ment el asztala mellett, hogy a kabátja érintette Parkert. Egy perccel utóbb visszaült helyére.

Éjfél után egy óra volt. Parker a feketekávéjánál tartott. Noha sokat evett, arca ijesztően sápadt volt. Arra a szörnyű botrányra gondolt, amely néhány perc múlva ki fog történni.

Most már egészen bizonyos volt abban, hogy nincsen bátorsága meghalni. Nem tudja elővenni revolverét és hidegvérűen fejébe röpíteni a golyót itt, az előkelő étterem kellős közepén, ahogyan azt otthon tervezte.

És akkor jön az utálatos jelenet, a főpincér és a pincérek elképedése, szitkozódása, valószínűleg meg is verik, azután rendőrt hívnak, beviszik a rendőrségre, bíróság elé kerül ... bezárják ...

Hát legyen így! Legalább ennivalót kap. Fél év múlva kiszabadul és akkor megpróbál új életet kezdeni.

De Parker érezte, hogy most magának hazudik. Hogy ami következik, az igenis rettentő, talán a halálnál is rosszabb.

Az a szőke lány már vagy négyszer pillantott át az asztalához. Talán megérezte, hogy micsoda iszonyu kétségbeesés dúl benne. A nőt izgatja a titokzatos, a meglepő.

A szomszéd asztalnál pedig még mindig ott ül a kövér ember és vár. Szurós szemét nyugtalanul fordítja hol a lány, hol Parker felé és vár. Mint a pók, úgy vár. Mozdulatlanul, gonoszul és makacsul.

Parkernek az volt az érzése, hogy ez az ember detektív. Vagy valamilyen gonosz démon, misztikus erők felett rendelkező titokzatos egyén, aki azért jött ide, hogy lecsapjon rá.

Ez a gondolat úgy kinozta és annyira elvette hidegvérét, hogy már majdnem oda lépett az idegenhez, hogy megkinzottan és elfáradva azt mondja:

— Mit akar? Végezzen velem! — Hát, igen, csaltam ... Éhes voltam! Enni akartam!

Fél kettő volt.

A szőke lány megint ránézett. A főpincér már többször idegesen haladt el mellette tüntetően. A pincérek különböző ürügyek alatt zavarták. Nem lehetett tovább föltartóztatni az eseményeket.

Asztalához intette a főpincért.

A számla már készen volt. Tizenkét dollárra rugott.

Parker majdnem esztét vesztette az izgalomtól. Villámgyorsan kergetőztek benne a gondolatok. Először arra gondolt, hogy cinikusan és egyszerűen megmondja: nincsen pénze. De a szőke lány megint érdeklődve nézett át. Legalább néhány percet akart nyerni. Ne itt, a lány előtt érje ilyen megsemmisítő szégyen. Feltámadt benne régi uriasságának minden szemérme. Valahogyan megpróbálja meguszni a dolgot...

A zsebéhez nyult, mintha tárcáját akarná elővenni.

Azután ijedt, meglepett mozdulatot tett.

— A pénztárcám! — kiáltotta — Kilopták.

Felugrott és végigtapogatta zsebeit. A pincérek megrökönyödve nézték.

— Ellopták! — ismételte hangosan.

Ekkor meglepő dolog történt.

A szomszéd asztalnál ülő kövér ember felállt és hozzájuk lépett.

Parkerben megdermedt a vér. Szeme előtt vörös karikák cikáztak. Jól érezte tehát. Ez az ember csakugyan az ő végzete. Most ide jött, le fog rá csapni mint a prédájára vadászó héja.

De nem úgy történt.

A kövér zavartan mosolygott és azt mondta:

— Bocsánat, uraim... a pénztárcát én lop-
tam el!

— Ön? — dadogta elképedve Parker.

— Igen. Én. Brevster bűvészmester vagyok, Ezzel a kis trükkel akartam magamra vonni a figyelmet ...

A pincérek nevettek. Parker rettentő zavar-
ral nézett Brevsterre, aki most egy tárcát nyuj-
tott feléje.

— Parancsoljon, uram. A pénze. Megszámol-
hatja. Egy dollár sem hiányzik belőle.

IV.

Mikor a pincérhad elvonult, Parker még min-
dig nem tért magához határtalan meglepetésé-
ből. Némán, verejtékezve, levegő után kapkodva

meredt az idegenre, aki most szivart nyújtott feléje.

— Gyujtson rá, kérem és tegyen úgy, mintha mindaz, ami történt, a világ legtermészetesebb dolga lenne!

— Mit akar tőlem? Miért tette ezt? Mi érdeke volt, hogy megmentsen? — kérdezte rekedten Parker.

— Legyen nyugodt, uram. Csakugyan nincsenek csodák és én nem vagyok földre szállt angyal, aki azért jöttem ide, hogy segítek magán. Mindössze úgy találtam, hogy ön az az ember, aki az én céljaimnak megfelel.

— Milyen célokról beszél? — kérdezte Parker és újra megborzongott.

— Majd rátérünk arra is. Csak beszéljünk szépen, nyugodtan. Nagy érdekem, hogy ne keltsünk feltűnést és hogy különösen az a szőke, karcsu hölgy, abban a zöld estélyi ruhában ne vegyen semmit se észre. Örülök, hogy önnek is tetszik. Láttam, hogy egész este bámulta. Ugy látszik, egyforma az izlésünk. De mosolyogjon, kérem. Ön nem pszichológus. Tulságosan kiszolgáltatja magát az embereknek. Én például azonnal észrevettem, hogy ön milyen különös lelkiállapotban van ...

— Hogyan? — dadogta növekvő zavarral Parker.

— Nem volt nehéz. Láttam ideges mozdulatait, szórakozottságát: egyszer égő végével vitte a cigarettát a szájához, egyszer pedig pohara

helyett az olajtartóhoz nyult és abból akart inni. De különösen az tűnt fel, hogy noha az a szőke hölgy önnek észrevehetően tetszik, mégsem kérte fel táncra, holott egyedül ül asztalánál. Tehát gondjai vannak, gátlásai, zavaró lelki körülmények. A szemében volt valami félelmetes zavarodottság ... nyugtalanság ... félelem ... Olyan volt, mint a menekülő ember. És mikor fizetésre került a sor, nem lepett meg, hogy nem találta meg a tárcáját ... izé ... szabad a nevét kérdezmem?

— James Parker, műkereskedő!

— Szóval, mister Parker, én önt kisegitettem bizonyos előleggel. Abban a tárcában száz dollár van ...

— És mit kíván ezért a pénzért?

— Igazán nem nagy dolgot. Mindössze annyit, hogy kérje fel azt a szőke hölgyet táncra. Nem lesz nehéz. Hiszen látja, hogy már másfél órája várja.

Parker úgy nézett Brevsterre, mint aki kételkedig annak ép eszében.

— Miért akarja ezt? — kérdezte megdöbbenve.

Brevster gunyosan mosolygó arca egyszerre komolyra vált.

— Hát most már ideje, hogy csakugyan komolyan beszéljünk. Tudja ön, hogy ki az a hölgy?

— Sejtelmem sincsen.

— Megmondom. Miss Silvia Roscoe, a Suli-

van & Co. főtisztviselőnöje. Remélem, azt már tudja, hogy ez a cég Észak-Amerika legnagyobb fegyvergyára?

— Igen ... természetesen!

— Azt azonban már nem tudhatja, hogy ez a cég nem régen ajánlatot tett Mexikónak fegyverszállításra. A világ összes államai közül Mexikónak van a legtöbb fegyverre szüksége, tekintettel arra, hogy ott sikerült állandósítani a forradalmakat. Ha az egyik csoport győz, lefegyverzi a másikat. Erre azok titokban újra fegyverkezni kezdenek. Mexikó ma a legjobb ügyfél fegyvergyárok számára. Elhiheti, hogy az ilyen nagyszerű vevőért érdemes verekedni.

— Igen ... de kérem, mi közöm van ehhez nekem? Én nem értek fegyverekhez ...

— Tudom. Megnyugtatom, hogy én sem. De üzletekhez annál inkább. Szóval e pillanatban úgy áll a dolog, hogy a Sullivan & Co. cég ajánlata igen kedvezően áll a Mexikói hadügyminisztérium előtt, ámbár döntés még nem történt az ügyben. Az egyetlen komoly ellenfél a londoni Barrymore részvénytársaság, melynek én főtisztviselője vagyok. Vagy mondjuk: megbíztja. Érti már? Nekem az az érdekem, hogy ezt a fegyverszállítást minden körülmények között mi kapjuk meg. És ebben kell segítségemre lennie ...

Parker megtörülte a homlokát, igen ostoba arcot vághatott, mert Brevstert ezuttal először hagyta el nyugalma.

— Bocsásson meg, de önnek igazán nehéz kissé a felfogása. Kénytelen vagyok mindent a szájába rágni. Ön tehát felkéri táncra miss Silviát. Igyekszik minél előnyösebb oldalról bemutatkozni. Ez nem fog nehezére esni. Amint észrevettem, miss Silvia máris rokonszenvesnek tartja önt. Bevallom, magam szerettem volna megismerkedni vele, de sajnos, nincsen szerencsém a nők körül. Nem vittem volna semmire. Silvia romantikus jellem. Nála pénzzel nem lehet boldogulni. Ő a szívet keresi. Kénytelen vagyok tehát magamat egy Don Juannal helyettesíteni.

— Ön gunyolódik!

— Sohasem beszéltem komolyabban életemben, mint e pillanatban. És nem szoktam száz dollár előleget adni tréfákra. Az udvarlással természetesen nem fejezte be feladatát. Meg kell nyernie Silvia teljes bizalmát. El kell hitetnie vele, hogy feleségül veszi. Mind ennek villámgyorsasággal kell leperegnie. Játssza meg a szenvedélyes udvarlót, aki nem tud uralkodni magán és rohanjon fel a hivatalba, mintha csak azért menne fel, hogy láthassa. Valójában azonban egyetlen cél lebegjen a szeme előtt: okvetlenül szerezze meg a Sullivan & Co. cég mexikói ajánlatának másolatát. Sürgősen meg kell tudnom, hogy mennyiért ajánlották fel a fegyverküldeményt Mexikónak. Ha ezek az adatok birtokomban vannak, úgy a Barrymore cégnek gyermekjáték utólag megjavítani ajánlatát és

lekonkurrálni a Suliván céget. Értse meg: milliókról van szó. Ha ezt a másolatot megszerzi, huszezer dollár jutalmat kap készpénzben ...

Parker nehezen lélekzett. Látszott, hogy Brevster szavai nem csak megdöbbsentették, hanem azok a legmélyebb hatással is voltak rá.

— De hát ezek az akták bizonyára el vannak zárva és miss Silvia nem lesz hajlandó azokat nékem átadni.

Brevster mosolygott.

— Ön tulságosan naiv, kedves barátom. Némiképpen azonban valamivel több tapasztalatom van az ilyesmiben. A háboruban Anglia javára kémkedtem Németországban és mondhatom, ennél sokkal nehezebb feladatokat vállaltam. Egyébként önnek tulságosan könnyű dolga lesz. Mert én a helyzetet már előre kikémleltem. Különböző ürügyekkel, mint egy spanyol érdekcsoport megbízottja, többször megjelentem a Sullivan cég irodáiban, ahol alaposan körülnéztem. Természetesen Silvia kisasszony szobájában is jártam. A pontos vázrajzot a helyiségről és a benne lévő butorokról meg fogja kapni tőlem. Silvia kisasszony a titkárnője Mr. Rocfordnak, a titkos levelezési osztály főnökének s ő kezeli a legbizalmasabb aktákat, melyeket a szobájában lévő páncélszekrényben őriznek. Ennek a páncélszekrénynek a kulcsát kell megszereznie ...

— Csak nem gondolja, hogy be fogok törni?

— Erre nem lesz szükség. Egyébként a rész-

letekről majd később fogunk beszélni. Most nincs időnk. Rohamra kell indulnia. Én most félrevonulok a bárba. Mielőtt elhagyja a szalldát, odajön és beszámol az eseményekről. A viszontlátásra! Sok szerencsét!

V.

Parker úgy indult miss Silvia felé, mint aki egy hipnotikus parancsnak engedelmeskedik.

Silvia mosolyogva állt fel, mikor táncra kérte.

— Legyen őszinte és árulja el: miért habozott több mint két órán keresztül, míg elszánta magát arra, hogy felkérjen? Tudja, hogy egész este ezen mulattam? Láttam, hogy tetszem magának és hogy nem mer hozzám közeledni.

— Téved, nem a bátorságomon mulott. Hanem a hangulatomon. Bennem annyi keserűség, életuntság halmozódott fel az utóbbi hetekben, hogy ebbe a rossz hangulatba sehogy sem tudtam beleilleszteni azt a mosolyt, melyet az ön látása keltett a szívemben ... De minél tovább néztem magát, annál kisebb lett a szomorúságom és annál diadalmasabb erőre kaptam a mosolyom ...

Silvia nevetett.

— Ez nagyon kedves ... De mondja őszintén ... nem volt ebben az elhatározásában annak az urnak is része, akivel az imént beszélt?

— Miért mondja ezt? — kérdezte idegesen Parker.

— Éreztem, hogy rólam beszélnek. Ezt az urat ismerem látásból. Járt néhányszor az irodában, ahol dolgozom ... Ki ez az ember?

— Azt mondta, egy spanyol érdekesoport megbízottja ...

— Ah, igen. Már emlékszem. Valóban spanyol megbízásból érdeklődött nálunk bizonyos szállítások iránt. Erről beszélt?

— Nem. Magáról.

— Mit mondott?

— Szerelmes önbe.

— És arra kérte magát, hogy ezt mondja meg nekem?

— No, nem ilyen nyíltan. De túlságosan dicsérte önt. Annyira lelkesedett, hogy magam is kíváncsi lettem ...

— Szóval másnal kellett engem a maga számára felfedezni?

— Másnak kellett észretéríteni, hogy siessek, ha meg akarom előzni!

Nem folytatták a beszélgetést. A zene olyan parancsoló és nagyszerű ritmussal diktálta a táncot, hogy néhány percre egészen átadták magukat ennek a gyönyörűségnek. Mind a ketten pompásan táncoltak. Európai embereknek nincs is fogalmuk arról, hogy mi az igazi tánc, a ritmusok legapróbb megjátszása nemcsak tánclépéssel, hanem az egész testtel. Táncolni csak Amerikában tudnak. Onnan is importálják

a táncujdonságokat, éppen úgy, mint Párisból a divatmodelleket.

Mikor visszatértek a helyükre, úgy érezték, mintha már régi barátok lettek volna. A jó táncost éppen úgy jellemzi mozdulata és éppen olyan pontosan elárulja karakterét, mint a fecsegőt beszédje, az idegest a szeme, a kártyást a modor, mellyel a játszmát végigjátssza.

— Mikor szokott szabad ideje lenni? — kérdezte Parker.

Silvia vállát vont.

— Sajnos, ez mostanában nagyon ritkán fordul elő. Az utóbbi hetekben fantasztikus mértékben növekedett a munkánk. Akárhányszor éjszakára is ott maradok a gyárban ... Hja, persze, maga talán nem is tudja, én a Sullivan & Co. fegyvergyár egyik titkárnője vagyok ...

— A barátom említette ...

— Ah, persze! Ő már látott ott. Tudja, ez az egyetlen üzem, amely még ma is megy. Csak azon imádkozom, hogy legyen még néhány békekonferencia ...

— Békekonferencia?

— Igen. Tudja ezeken a konferenciákon Genfben, meg Lausanneban mindig leleplezik, hogy az egyes államok milyen óriási mértékben fegyverkeznek. Ilyenkor a többi állam megrémül és siet szintén újabb tankokat, géppuskákat meg bombavetőket rendelni ...

Parker sóhajtott.

— Irigylem önt!

— Mert annyi munkám van?

— Igen. Ez a legnagyobb áldás. Dolgozhatni! Silvia fürkésző pillantást vetett Parkerre.

— Szóval, a bosszuság, a rossz hangulat, amiről az előbb beszélt, ezzel függ össze. Nincs munkája?

— Nincs!

— Hm! Ön amerikai állampolgár?

— Természetesen. Telivér newyorki vagyok.

— Az írásai rendben vannak? Büntetlen előélet?

Parker bámulva nézett Silviára.

— De bocsásson meg ...

Silvia nevetett.

— Ne sértődjön meg. Nem illetlen kíváncsiságból kérdezem. De tudja, sokáig voltam a személyzeti osztály élén és megszoktam ezeket a hivatalos kérdéseket. Kedve volna hozzánk belépni?

Parker szeme tágra nyílt a meglepetéstől.

— Ezt komolyan mondja?

— Természetesen. Mondottam, hogy rengeteg munkánk van és kisegítő erőket keresünk. Milyen nyelveket tud?

— Az angolon kívül németül és spanyolul beszélek.

— Remek. A levelezési osztályra éppen spanyol levelezőt akartunk most keresni. Tudja, főleg Dél-Amerikával dolgozunk ... Holnap reggel nyolckor jelentkezhet. Egyenesen hozzám fordulhat. A levelezési osztály főnökét ugyanis

Én helyettesítem ... De, kérem, mért vág ilyen megrökönyödött arcot?

— Bocsásson meg, de mindez olyan valószínűtlen ... Én nem mint álláskereső közeledtem magához, amikor táncra kértem ...

— Hagyjuk ezt! Mi modern emberek már tulvagyunk az ilyen érzelmességeken. Tisztában vagyunk azzal, hogy udvarlás, szerelem, szórakozás és munka egyetlen összefüggő egész. Ostobaság azokat kinosan elválasztani egymástól, mint ahogyan régen tették. Mi, mai lányok igen jól tudjuk, hogy a kenyérért meg kell dolgozni és hogy a férfiak sem élnek levegőből. A hivatalban természetesen főnöke leszek, ami nem jelenti azt, hogy hivatalon kívül ne legyünk egyenrangú pajtások. Remélem, nincsenek konzervatív előítéletei és nem zavarja, hogy lány a főnöke?

— Nem, a legkevésbé sem!

— All right! Akkor hát rendben vagyunk! A viszontlátásra holnap reggel ...

— Elkísérhetem?

— Nem. A kocsim lent van. Magam sofförködöm. Szeretek éjjel egy kicsit egyedül autózni. Némi regényesség mégis csak van bennem ...

Vidáman kezét nyujtotta és kisietett a hallból.

Parker földre gyökerezett lábakkal állt és némán bámult utána. Azután hirtelen eszébe jutott Brevster és felizgultan, az eseményektől lábultan sietett a bárba.

— Képzelse, — mondotta szinte magánki-
vül — miss Silvia szerződteni akar a gyárba...
A levelezési osztályba.

Brevster halkan füttyentett.

— Szerencsés fickó! Gratulálok! Akkor hát
gyerekjáték lesz az egész.

— Micsoda? — kérdezte egészen bambán
Parker.

Brevster megbotránkozva nézett végig rajta.

— Hát természetesen a cég ajánlatának
megszerzése. Amiről beszéltünk...

— Ah, igen ... igen ... persze! — mondotta
szórakozottan Parker.

Brevster a homlokát ráncolta.

— Nézze, mister Parker, én megértem, hogy
Önnek tetszik miss Silvia, de ne felejtse el:
első az üzlet és a kötelesség. Ön velem szemben
kötelezettséget vállalt. Lehet, hogy most már
kényelmetlen a dolog. Hiszen holnaptól kezdve
már állása, foglalkozása van. De ne felejtse el,
hogy végső fokon ezt is nekem köszönheti. Ha
nem mentem meg kinos helyzetéből, a főpincér
rendőrt szólít és nem igen lett volna alkalma
megismerkedni miss Silviával.

— Tudom, mister Brevster... ne tartson há-
látlannak!

— Oh, hagyjuk az érzelmes hangokat. Én
nem hálát kérek, hanem engedelmességet. Je-
gyezze meg, ha eszébe jutna engem elárulni,
vagy nem tenné meg azt, amit parancsolok, úgy
nincs a világnak az a helye, ahol biztonsággan

lehetne embereim bosszujától. Egy nyugodt pillanata nem lesz többé. Mindenhol, reggeltől estig és estétől reggelig a halál leskelődik magára. Az utcán, étteremben, mulatóhelyeken, hivatalában ... Értsük meg egymást: az aktákra szükségem van. Most már gyerekjáték lesz másolatot készítenie a páncélszekrény kulcsáról. Azután majd meglátjuk, hogyan alakulnak a dolgok. A legfontosabb parancs: hidegvér, nyitott szem, bátorság! Most menjen haza és aludjon. Holnap szüksége lesz pihent idegekkel

VI.

A Sullivan & Co. hatalmas telepe Newyork gyárnegyedében állt. Kivülről inkább kaszárnának látszott, mert fegyveres katonaság teljesített őrséget a kapuban. Minden be és kimenő embert igazoltattak. A gyanúsabbakat ki is kutatták, mert köztudomásu, hogy az ellenséges államok kémei, az anarhisták és a százféle néven szereplő különböző fanatikusok, a fegyver- és lőszergyárok ellen követnek el legsürűbben merényleteket. A gyárban külön titkos rendőrök voltak alkalmazva, akiknek az volt a feladatuk, hogy állandóan mindenkit szemmel tartsanak.

— Senkiben sem bizni! — ez volt a jelszó. Még a régi alkalmazott munkásokban sem, hiszen gyakran megtörtént, hogy a munkásruhában jelentkező napszámos valójában mérnök,

vagy idegen állambeli magasrangu tiszt volt, aki így lopta el a különböző gyártási titkokat, a legujabb fegyvermodelleket.

A telep két hatalmas épületcsoportból állott. Az utcai fronton volt az igazgatóság palotája. Itt intézték a gyár üzleti ügyeit, a levelezést, itt volt a telep saját postája, sürgönyhivatala, rádiója és ebben az épületszárnyban dolgoztak a hivatalnokok. Az épület udvari része felől gyönyörű park volt, apró villákkal, melyekben a gondnok, néhány főhivatalnok és a gyárőrség lakott. Csak a parkon túl kezdődött a tulajdonképpeni gyártelep. Ott voltak a laboratóriumok, az egyes műhelyek, a kantinok, raktárak.

Az ujonnan jelentkezőket egy földszinti terembe vezették, ahol azokat a gyár egyik főtisztviselője, egy detektív, két őr és egy fényképész fogadta.

James Parker valósággal elfehéredett ijedtében, mikor ezt a különös fogadtatást látta. Rémlúten gondolt arra, hogy elveszett ember. Legszívesebben visszafordult volna. Ugy érezte, hogy nyitott szemmel rohan a biztos veszedelmbe. De nem volt visszafordulás. Hiszen odakint viszont Brevster láthatatlan emberei lesnek rá.

— A lejtőn nincsen megállás! — gondolta kétségbeesetten.

Már ő került sorra. A kérdések özönét zúdították rá. Mivel foglalkozott eddig, volt-e katonára, mutassa az okmányait ...

És közben a fényképész két felvételt is készített róla.

Azután a befejező kérdés következett:

— Ki ajánlja? Megbízható ajánlás nélkül senkit sem vehetünk fel!

— Miss Silvia Roscoe.

A főtisztviselő arca felderült.

— Ah? Igen? Azonnal ellenőrizzük!

A háztelefonon felcsengetett Silvia szobájába.

— Mister James Parker, aki a levelezési osztályba akarja felvétetni magát, önre hivatkozik ...

A válasz, ugylátszik, kielégítő volt, mert a tisztviselő Parker felé fordult:

— Miss Roscoe várja önt. Majd az altiszt felvezeti!

Néhány perccel utóbb ott állt Silvia előtt.

— De csakugyan ez lett volna a tegnapi esti ragyogóan szép és elegáns nő?

Parker nem volt ebben egészen bizonyos. Megdöbbenve és gyanakodva nézett az előtte ülő pápaszemes, fekete munkaruhát viselő, simára fésült, energikus arcú nőre, aki hideg fejbólintással üdvözölte.

— Mister Parker? Azt hiszem, gyorsan végezhetünk. Önt egyelőre kisegítő munkaerőnek alkalmazzuk a levelezési osztályon. Heti ötven dollárt kap. Közvetlenül az én rendelkezésem alá tartozik. Íróasztala a szomszéd szobában áll. Elfogadja az ajánlatot?

Parker érezte, hogy elpirul. Szörnyen meg-

alázottnak érezte magát. Nem csoda. Különös érzés, mikor valaki éjjel beleszeret egy ragyogó fiatal nőbe, akinek szerelmet szeretne vallani, akivel tangót táncol és másnap reggel ugyanez a nő úgy bánik vele, mint egy jelentéktelen kis senkivel, aki felett toronymagasságban áll és aki tetszése szerint kenyeret ad neki, vagy az utcára kergetheti.

De hirtelen eszébe jutott, hogy hiszen neki bizonyos titkos megbízatása van, aktákat kell ellopnia. És e pillanatban valósággal örült ennek a gondolatnak. Mert gyűlölte ezt a fölényes nőt és pokoli gyönyörűségnek érezte, hogy végül mégis ő fog diadalt aratni felette. A szerelem és gyűlölet az évezredek igazsága szerint, nagyon közeli rokonságban áll. A megalázott szerelmes fájdalom és sértett hiusága pillanatok alatt változik kérlelhetetlen bosszuvágygá.

Parker meghajolt:

— Elfogadom az ajánlatát, miss Roscoe!
Silvia bólintott.

— Jó. Első munkáját máris átadom. Ezt az árjegyzéket kell spanyolra fordítani.

Megfordult és a háta mögött álló pánccs szekrényből egy füzetet vett ki.

Parker szivdobogva nézte. Ez hát a szekrény, melyben azokat a bizonyos aktákat őrzik. A kulcsok miss Silvianál vannak. Egy kis viasz segítségével könnyű lenyomatot készíteni a zárról. A szomszéd szobából nem lesz nehéz ki-lesni, mikor távozik Silvia és ha megvan az ál-

kulcs, másodpercek alatt kiemelheti az iratokat . . .

Parker ugyanis észrevette, hogy a páncélszekrény belső fiókjain az ABC betűi sorakoznak szabályos egymásutániségben. Világos, hogy az ő aktáit az M. fiókban kell keresnie: Mexikól!

Silvia átadta az árjegyzéket.

— Elneheti Déli egy órákor tegyen jelentést, hogyan megy a munka?

VII.

A munka nem ment nagyon jól. Parker meg volt zavarodva. Még mindig a tegnapi esti hódítóan szép lányt látta maga előtt, akinek emléket ez a mai mogorva és rideg külsejű nő sem tudta elűzni. Az éjszaka, mikor ágyában álmatlanul hevert, még valami homályos csodában reménykedett. Hogy az aktákat észrevétlenül megszerzi, lemásolja, vagy lefényképezi, megszabadul Brevstertől, pénze lesz és feleségül veszi Silviát. Soha nő nem volt még rá nagyobb hatással. Volt a tekintetében valami rejtélyes, izgalmas és érthetetlen. Olyan volt, mint aki egészen különös titkokat tud. De milyen titkok lehetnek ezek? Szerelmiek? Silviáról azonnal megállapította Parker, hogy ama fölényes, élmes nők közé tartozik, akik kényük-kedvük szerint bánnak a férfiakkal. Mindenhez értenek.

Tudnak szépek, elegánsak, mulattatók, démoniak, bájosak lenni. Mesterei a szerelemnek. Csak éppen egy bajuk van: nincsen szívük. Akik ilyen tökéletesen játszanak meg minden férfiizlést, azok mindig csak színészkednek, titokban kinevetik és lenézik az ostoba férfiakat, akiknél okosabbak, ravaszabbak és akiket az orruknál fogva vezetnek. De hát éppen abban áll a nagy és kíváncsi férfidiadal: egy ilyen fajta nőt megtörni és őszinte, szenvedélyes szerelemre kényszeríteni!

Dél felé Silvia megjelent Parker szobájában, egy pillantást vetett kéziratára és ridegen jegyezte meg:

— Többet is dolgozhatott volna!

Parker elpirult, valami zavaros mentséget hebegett, de Silvia nem is hallgatott rá.

Cigarettára gyújtott és közben egészen hanyagul, mint valami mellékes, éppen véletlenül eszébe jutó ötletet vetette oda:

— Estére, ha kedve van, megint együtt lehetünk!

Parker majdnem leszédült székéről örömében. Vad öröm fogta el, valami elragadtatott bókot akart mondani, de pillantása találkozott Silviáéval. És ez a tekintet olyan hideg, kifürkészhetetlen, visszautasító volt, hogy Parkernek torokára fagyott a szó.

Csak meghajolt és úgy dadogta: boldogan!

A lakásomon várom tíz órakor! — mondotta olyan közömbösen Silvia, mintha valami irodai

utasításról lenne szó. És az ajtóból visszafor-
dulva rendreutasító hangon jegyezte meg:

— Remélem, délután szorgalmasabban fog
dolgozni!

De Silvia csalódott. Parker még kevesebbet
dolgozott délután, mint délelőtt. Olyan izgatott
és feldult volt, hogy a betük összefolytak a
szeme előtt.

Most már egyáltalában nem tudta, hogy mit
gondoljon? Lehetséges, hogy valaki ennyire tö-
kéletesen kettéossza a lényét? Nappal rideg és
megközelíthetetlen magasságban trónoló fő-
nöknő és este csillogó démon? Mit akar tőle
Silvia? Csakugyan rokonszenvesnek találja? Le-
het nála reménye?

A szomszéd szobából ajtócsattanás hallatszott.

Parker megrezzent. A rábizott feladatra gon-
dolt. Belesett a kulcslyukon. Azután fülét az
ajtóra téve hallgatódzott. Minden jel arra vallott,
hogy a szoba üres.

Felvette az árjegyzéket és óvatosan benyitott
Silvia szobájába. Elhatározta, hogy tettenérés
esetén azt mondja, hogy felvilágosítást akart
kérni. Valamit nem értett meg a kéziratban...

A főnöki szoba csakugyan üres volt. A pán-
célszekrény bezárva. Parker homlokát hideg ve-
rejték lepte el. A kabátja zsebébe már reggel
beletette a lágy kis viaszdarabot. A szive a tor-
káig dobolt, mikor a páncélszekrény ajtajához
lopódzott és villámgyorsan a zárra nyomta a
viasz-masszát.

A következő pillanatban a lenyomat már ismét a zsebében volt.

Még alig huzta vissza a kezét, Silvia visszajött a szobába.

Szürke szemei szurósan szegeződtek Parkerre.

— Mit keresett ön itt?

Parker érezte, hogy elveszett. Olyan forró-hideg borzalom futott végig rajta, hogy azt hitte, eszméletét veszti. Egy pillanat alatt belátta, hogy az árjegyzékkel kapcsolatos felvilágosítás kérése szánalmasan gyenge és átlátszó kifogás lenne. Erejének végső megfeszítésével vakmerő támadásba csapott át.

— Miss Silvia ... bocsásson meg ... én azért jöttem, mert majdnem megőrülök ... nem bírom tovább az idegességet ... meg kell mondanom, hogy szeretem!

Miss Roscoe felháborodva nézett végig rajta.

— Megőrült? Azt akarja, hogy azonnal elbocsássam? Menjen vissza a szobájába és jegyezze meg: Ön itt kisegítő hivatalnok és semmi mással nem törődhet, mint a munkájával. Megértette?

— Megértettem!

— Akkor mehet!

Parker úgy ment az ajtó felé, mint egy megvert kutya. De még mielőtt a kilincset megfogta volna, Silvia újra rászólt:

— Még egy szóra mister Parker!

— Parancsoljon!

— Figyelmeztetnem kell valamire. A közel-

multban igen fontos, titkos iratok tüntek el a levelezési osztályból. Kérem kell tehát, hogy minden kéziratot befejezés után közvetlenül nékem adjon át. Felesleges mondanom, hogy árjegyzékeink tartalma is bizalmasan kezelendő, ezeket is csak az érdekelt kormányoknak és rendelőinknek mutatjuk meg... Köszönöm! Elmehet!

Parker azt sem tudta, hogyan került vissza szobájába. Ugy érezte, hogy halálos veszedelemtől szabadult meg.

VIII.

A párnázott ajtók mögött Conolly tábornok, a kémelhárító osztály parancsnoka ült Silviával.

— Miss Silvia — mondotta a tábornok — ön nagyszerű lány, aki már ismételten bebizonyította használhatóságát. De bevallom, a mostani tervét tulságosan vakmerőnek tartom. Attól félek, hogy nem számol eléggé a fickók halálos elszántságával. Nem tagadom, attól félek, hogy ez a játék könnyen az életébe kerülhet.

Silvia vállat vont.

— Ez a kockázat mindig a háttérben leskelődik a mi foglalkozásunknál! Hiszen nagyon jól tudja tábornok ur, az ilyen vállalkozásokra nem a pénz csábítja az embert, hanem a kopó szenvedélye hajtja, a kaland izgalma...

— De ön még csak huszonöt éves, szép, fiatal...

— Imádom a veszedelmet! Az élet-halál harcokat!

— Szóval ön azt állítja, hogy nyomában van a 412-es számú modell tolvajainak?

— Bizonyos vagyok benne, hogy egy héten belül elfogom. A cinkosa máris a hálómba került.

— Kicsoda?

— James Parker. Akit ma fogadtam fel. Mondhatom, nagyon naiv és tapasztalatlan fickó. Játékszer Brevster kezében. A délelőtt folyamán már letartóztathattam volna. Szándékosan kimentem a szobámból és a megfigyelő tükörszerkezet segítségével jól láttam, mikor viaszlenyomatot készített a kassza záráról. De hát nekem nem az apró vad kell, hanem a király-tigris.

— Nehéz dolog lesz. Brevster a legkörmönfontabb gazembere a világnak. Nem lehet ellene bizonyítékot szerezni. Képzelve, a leghitelesebb módon, az angol konzulátus útján igazolta, hogy a Barrymore londoni hadfelszerelési gyár amerikai megbízottja. Ártatlan üzletszerző. Mi persze tudjuk, hogy emellett még német kém is, aki minden valószínűség szerint a 412-es modell tolvaja.

— Ugy látszik, hogy miután a nagy fogást személyesen végezte el, a kisebb lopásokat alkalmi ügynökökre bizza.

— Mire alapítja ezt a feltevését?

— Tegnap a Majestic halljában viszontláttam Brevstert. Nyomban megismertük egymást mind a ketten. Ő persze nem sejtí, hogy tisztában vagyok azzal, hogy kicsoda. Titokban egész este figyelt engem és végül is hosszú beszélgetést folytatott ezzel a James Parkerrel, aki a tanácskozásuk után engem táncra kért. Minthogy érdekem volt megtudni, miben sántikálnak, azt gondoltam, legjobb, ha a tolvajt mindjárt magam vezetem vágyai színhelyére és ezért szerződtettem a gyárba...

— Remek ötlet volt!

— Bevallom, sejtelmem sincsen, hogy ezuttal melyik aktát szeretnék megszerezni? De hát nem is ez a fontos. Brevstert kell lelepleznem... Sajnálom, hogy ezt a Parkert is vele kell rántanom... Rokonszenves, kellemes fiú és kitűnően táncol.

A tábornok nevetett.

— Ah? Először hallom, hogy egy férfi érdekli.

— Valami titok lehet életében. Dilettáns. Most próbálkozik először effélével. Olyan naiv és ügyetlen, hogy szinte nevetnem kell rajta. De úgy látszik, Brevster kezében van, aki olyan hidegvérrel küldi az én csapdámba, mint ahogyan a háboruban bizonyos járőröket küldtek hidegvérűen a biztos halálba a gyilkos gépfegyverek tüzelése közben. Ha sikerül, jó, ha nem sikerül, pusztuljon. De engem most nem a járőr érdekel, hanem a parancsnok...

— Mikorra várhatok öntől értesítést, miss Roscoe?

— Talán már holnapra, tábornok ur!

— Köszönöm. És kívánom, hogy jó egészségben, ép bőrrel lássam viszont!

— Magam is azon leszek, tábornok ur!

IX.

Parkernek a lélekzete is elállt az izgalomtól és bámulattól, mikor miss Roscoe szobájába lépett.

Olyan volt ez a szoba, mint egy előkelő izlésű kurtizáné. Mindenütt buja és puha kényelem, feltűnően széles kerevetek, dagadó selyempárnák, a keleti háremek szinpompájára emlékeztető gyönyörű perzsa szőnyegek, a vitrinben vagyont érő porcellánok, csupa szakértelemmel válogatott műemkek. Parker jól értett ezekhez, hiszen műkereskedő volt, egyetlen pillantással felbecsülte a képeket, porcellánokat, szőnyegeket, bronz és ezüst disztárgyakat.

Tizenötezer dollárt gondolkodás nélkül meg lehetne adni értük! — gondolta magában.

De talán nem is a berendezés értéke, mint inkább a művészi összhatás, az összehangolt színek és stílusok, az öntudatos és biztos kézzel, raffináltan elhelyezett fényhatások nyugtázták le.

És halványsárga, egészen könnyű, szorosan a esthez simuló lágy selyemruhában Silvia állt a

teás szamovár mellett. Sugárzóan szép volt és fiatal. Szinte hihetetlenül hatott, hogy ez a nagyvilági, kellemes nő azonos a Suliván-cég rideg, rosszul öltözött, kellemetlen főnöknőjével.

Barátságosan lépett Parker elé és a kezét nyújtotta.

— Már vártam — mondotta édes mosollyal, amely felfedte tökéletes fogsorát. — Remélem, meg lesz elégedve a teámmal. Azt mondják, nagyon jól értem a készítését.

Parker nem tudta, hogyan viselkedjen.

— Miss Silvia — mondotta őszintén — soha életemben nem éreztem magamat ennyire ostobának, mint e pillanatban. Szavamra, azt hiszem, valami varázslat játszik velem! Hogyan változtathatja meg valaki ennyire egész lényét?

— Vigyázzon — nevetett Silvia — nehogy megsértse a Sullivan-cég osztályvezetőjét! Ne felejtse el, hogy az illető hölgy azonos velem!

— De én nem vagyok azonos a délelőtti Parkerrel. Én nem vagyok az a félszeg, gyámoltalan férfi, akinek ott látott. Higyje el, úgy éledek fel ebben a szobában, mint a vízbe dobott hal. Mert ez az én világom. Ezek az izléses és értékes műkincsek, melyekkel körül veszi magát, a szépségről és művészetről muzsikálnak és maga olyan közöttük, mintha minden szépség a lelkéből, a pórusaiból áradna...

Silvia kacéran nézett Parkerre:

— Udvarolni akar?

Parker csüggedt mozdulatot tett.

— Tudom, hogy ez örület. Maga tulságosan elkényeztetett nő. Nem is sejtem, hogy milyen szeszélyes ötletből hívott meg. Talán játéknak szánta. Gyönyörködik, hogyan vergődöm ebben az aranyhálóban, amelybe vakon belezuhanтам. Valóban, nagyon mulatságos lehet a hódító férfi, amikor egészen kicsiny, szájalmas porszemmé zsugorodik a nő előtt.

Silvia úgy tett, mintha nem is hallotta volna ezt a tirádát. A szendviceses tányért nyujtotta.

— Parancsol?

Parker érezte, hogy ez figyelmeztetés és visszautasítás.

— Bocsásson meg! — mormogta megszégyenülten.

— De hiszen ön kiönti a teát! Mi van magával? Miért remeg úgy a keze? — kiáltotta Silvia.

Parker valóban egészen meg volt zavarodva. A legellentétesebb érzések és gondolatok viharoztak benne.

Érezte, hogy minden felgyulladó vágyával kívánja és imádja Silviát. Az utóbbi hónapok sivár nyomorusága után egyszerre belecsöppent ebbe a csodálatosan szép, parfümös, szerelmet és nagyvilági életet árasztó környezetbe. Ki lehet Silvia? Micsoda forró rejtélyek veszik körül? Milyen lehet a szerelmi élete?...

És mit akar tőle? Játszik? Ugratja? Vagy valóban tetszik neki? Azt akarja, hogy a barátja legyen? Flört? Kaland? Az ember nem ismeri ki magát a modern lányoknál.

Milyen jól lenne most mindenről megfeledezni. Nagyszerű lendülettel kitárni karját és magához ölelni Silviát és azután új életre támadni ettől a csóktól. De hiszen ez lehetetlen. Néki az a megbízatása, hogy félrevezesse, kirabolja Silviát!

Ebbe bele kell örülni!

Érezte, hogy elveszett. Soha nagyobb összeütközés ember lelkében nem játszódhatott le, mint az övében. Egy pillanatig szinte habozott, hogy Silvia lába elé vesse magát és mindent bevalljon. Azután bocsánatát kérje, eléje tárja véres, megkínzott szívét és azután... történjen akármil!

De éjfélkor találkozója van Brevsterrel. A Washington-bárban adtak egymásnak találkozót. Nem csoda, hogy a teáscsésze majdnem kiesett remegő kezéből.

— Nevezzen ki — dadogta — mégis bevallom, lámpalázás vagyok és nagyon ideges. Tulságosan nagy hatással van rám miss Silvia. A szavaim nem érdekelték, nyilván nem is hitt azoknak; de talán néhány csepp kiöntött tea nagyobb hitet tesz érzéseim őszinteségéről, mint a kimondott szó...

Silvia ajkán kissé keserű mosoly jelent meg.

— Hányszor hallottam már ezt! — mondotta fanyarul. — És mind hazudtak, valamennyien. Ha tudná, mennyire gyűlölöm a férfiakat! Talán jobb is lenne, ha most felállna és elbucsuzna tőlem. És elmenne... még Newyorkot is elhagyná,

Parker kerekre nyíló szemmel meredt Silviára.
— Miért mondja ezt?

Silvia észbekapott. Máris sokat árult el. De szíve legmélyén sajnálta Parkert. Tudta, hogy kém, iratok elrablásával van megbízva, de asszonyi csalthatatlan ösztönével érezte azt is, hogy a férfi szavai őszinték. Szinte kedve lett volna vakmerő asszonyi játékkal próbára tenni: vajjon ha felgyujtaná szenvedélyét, annak ereje erősebb volna-e, mint a vállalt kötelesség parancsoló ereje? De Silvia az évek során nagyon megtanulta magát fegyelmezni. És ha néha ébredezni is kezdtek érzékei és valami elérzékenyülés fogta el, nyomban megkeményítette szívét és szilárdan, kimélet nélkül haladt tovább. Ez a csábítóan szép asszony már vagy két tucat férfit juttatott vérpadra és tömlőcbe. Néha álmában megjelentek áldozatai, ilyenkor kinzot-tan, gyötrődve nézett velük farkasszemet. Csak a morfium fecskendő tudott az ilyen víziók után álmot hozni. De nem volt visszalépés... Neki csakugyan fizetnie kellett!

Silvia özvegy volt. Férje őrnagyi rangban az amerikai hadseregben szolgált. A vezérkarba volt beosztva. Szakértője volt a tüzérségnek és az összes fegyverek modelljeinek tervrajza, a tengeri és szárazföldi ágyuk, aknák, tankok titkai az ő titkos irattárában sorakoztak. Egy napon holtan találták az őrnagyot. Egy német kém pokoli kegyetlenséggel ölte meg. Ez a kém a mellé rendelt tiszték egyike volt, akinek sikerült

teljesen beférköznie az őrnagy bizalmába. Egy napon az őrnagy tettenérte a főhadnagyot, amint fényképfelvételt készített az egyik vázrajzról. A főhadnagy látta, hogy leleplezték, nincsen menekülés és habozás nélkül leütötte egy bronz levélnehezítéssel az őrnagyot, azután megszökött. Az őrnagy két heti szenvedés után meghalt. És Silvia akkor határozta el, hogy hátralévő életét férje megbosszulására szánja.

Jelentkezett a kémelhárító osztályban és felajánlotta szolgálatait. A kémszervezet mindig szívesen látja a szép nőt, mert a tapasztalat azt mutatja, hogy a legbámulatosabb eredményeket érik el. Jól tudják ezt természetesen az illetékes helyeken is és éppen ezért a bizalmas természetű dolgokkal megbízott, katonai titkok birtokában lévő tiszteket szolgálati parancsnok útján állandóan és nyomatékosan figyelmeztetik, hogy óvakodjanak a nőktől, mert a kémnők egész hálózata leselkedik rájuk, hogy hálójukba kerítve őket, a legagyafurtabb módon tudják meg titkaikat. A háboruban híres volt az a német kémnő, aki mint tájképeket festegető bakfis kötött francia tisztekkel ismeretséget és mialatt a tisztek boldogan és szerelmesen flörtöltek vele, ő megtudta, hová készülődik csapattestük és kirándulások ürügye alatt még a frontra is elvitette magát tiszti barátaival, ahol végtelenül ügyesen vázlatokat készített a hadállásokról.

Silviát azonnal szerződtették. Jó ajánló levél volt, hogy férje őrnagy volt és tudták, hogy a

fiatal özvegyet engesztelhetetlen gyűlölet vezeti. A Sullivan-gyárba osztották be, mert az ellenséges államoknak érdeklődési központjában éppen az ilyen nagy fegyvergyárak állnak.

Három esztendő alatt egész sereg értékes leplezést tett. Brevsterre vadászott és tudta, hogy Parkeren keresztül jut hozzá legbiztosabban.

De ez a különös, lázas hang, melyen Parker szólt hozzá, kissé megzavarta. Három év hosszú idő, már elfáradt az örökös embervadászatban, már sok volt a vér, amely miatta csordult ki. A bosszu művét befejezte. Néha tünődve nézett a tükörbe és ilyenkor régen visszafojtott érzések lázadoztak benne. Asszony volt, szép, kíváncsi és hódító. Ilyenkor ijedten nézett ápolt, fehér kezére, mintha azt nézné riadtan, nem lát-e rajta vérfoltot?

Igen... ezekkel a kezekkel ölelni kellene, gyermekarcocskát simogatni, gyönyöröket habzsolni...

Sóhajtott és már megint mosolyogva fordult Parkerhez.

— Ideges vagyok.

— Sokat dolgozik.

— Nemcsak ez a baj. Talán jobban fárasztanak a lelkiek. Nem könnyű magányos nőnek lenni.

— Miért nem hisz a szerelemben? Miért bántja a hódolat?

Silvia idegesen intett.

— Nem! Hagyjuk ezt! Téved. Hozzám nem lehet ilyen formában közeledni. Szavak! Mennyi hazugságot hallottam életemben. És tulságosan leköt a munkám. Nem szabad magamat lírai hangulatoknak átengedni. Kissé különös lenne, a Sullivan-gyár titkárnője, a levelezési osztály vezetője mint gügyögő szerelmes. Egy kis flört, tánc, szórakozás... ez elegendő! Hogy őszinte legyek: jobban tenné, ha maga is ezeket az elveket követné, mister Parker. Tulságosan érzelmes és ez nem kívánatos olyan embernél, aki komoly célokra tör... Az az ur, akivel tegnap este láttam... mi is a neve?

— Brevster! — válaszolta hirtelenül Parker, de már meg is rémült, attól félt, hogy elszólta magát.

— Igen, mister Brevster! Az például egészen más fából van faragva. Valami üzletet akart megkötni Spanyolország számára. Állítólag a forradalmárok megbizásából tárgyalt. Mondhatom, imponált az a kérlelhetetlen erélyesség, mellyel alkudozott... ravaszkodott... sarokba akart bennünket szorítani. Az üzletből nem lett semmi. Lehet, hogy nem is volt komoly szándéka vásárolni. De ahogyan mindenki nyelvén beszélni tudott, ahogyan érvelt, csatázott, az kemény, nagystilű emberre vallott. Bevallom, érdekel.

Parker úgy érezte, hogy meghül benne a vér.

— Magának tetszik, mister Brevster? — kér-

dezte olyan naiv elképedéssel, hogy Silvia elnevette magát.

— Remélem, nem féltékeny rá? Megnyugtatom. Nem vagyok szerelmes belé. És nem is leszek. De látja, van egy szenvedélyem. Szeretek érdekes emberek társaságában lenni. Talán magát is azért engedtem a közelembe, mert érzem, hogy nem mindennapian művelt, széles látókörű ember. Tegnap éjszaka nem egy olyan megjegyzést tett, amely megragadott, belém vésődött, amelyre felfigyeltem. És ha tiltakozom, hogy a maga teljességében mutakozzon meg előttem, talán egy kissé önvédelemből teszem ezt! Már mondtam, nem akarok lírát, nem akarok semmi szerelmet...

Parker elpirult boldogságában. Hiszen ezek a szavak szinte vallomásként hangzottak.

— Ha úgy parancsolja — válaszolta Silviának — holnap este hármásban vacsorázhatunk!

Silvia bólintott.

— Nagyon helyes. Talán legjobb lesz, ha valamelyik revüszínházban gondoskodunk páholyról!

X.

Brevster nagyon meg volt elégedve. A kezét dörzsölte örömében.

— Hiszen maga nagyszerű fickó! — mondotta Parkernek. — A viaszlenyomat kitűnően sikerült. Holnapra készen lesz a kulcs. Miss Silvia

személyes ismeretsége pedig egyszerűen elragadó. Ön valóban önzetlen barátom, hogy a megismerkedés közvetítését vállalta. Hiszen tudom, hogy miss Roscoe önnek is tetszik...

— Mister Brevster — válaszolta Parker — őszintén meg kell mondanom valamit...

— Beszéljen!

— Én képtelen vagyok azokat az aktákat ki-
lopni.

— Ellenkezni mer?

— Értse meg, nem gyávaságból mondom ezt. Ügyetlen vagyok. Hajszál hija, hogy már a lenyomat készítésénél nem értek tetten. Mit ér vele, ha az akta ellopását megkísérlem és nyomban lelepleznek? Magának az iratokra van szüksége. Én lemondok a huszezer dollárról. Nem kérek egy centet sem. Beérem azzal az állással, melyet nyertem...

Brevster gunyosan nevetett.

— Remek! És mi lesz az aktával? Vagy azt hiszi, hogy én talán állasközvetítő vagyok? Hogy egyetlen céloom gyámoltalan és tehetségtelen embereket jó és biztos állásokba dugni?

— Amit eddig tett értem, azt máris visszafizettem!

— Szabadna kérdezni, mivel?

— Először is megkapta tőlem a páncélszekrény zárának lenyomatát. Másodszor pedig bemutatnom miss Silviának!

— Gyönyörű! Ön pénzt követel gáláns szolgálatokért?

Parker szeme villámot szórt.

— Nagyon jól tudja, — kiáltotta felháborodva — hogy nem erről van szó. Miss Silvia megkért, hogy mutassam önt be. Ennek ellenére sem tettem volna ennek eleget, ha nem gondoltam volna azt...

— Micsodát?

— Nézze, mister Brevster. Én egész életemben korrekt ember voltam. Bármennyire kedvem és izlésem ellenére is van ez az aktalopás és bármennyire is megbántam már, hogy ebbe a kalandba bocsátkoztam, most már vállalom a dolgot. De ismétlem: én nem vagyok annak keresztülvitelére alkalmas. Mégis segítségére leszek. Még pedig éppen ezzel a bemutatással. Ha ön személyes barátja lesz miss Silvianak és az én ismeretségemre is hivatkozhatik, úgy semmi akadály nem lesz annak, hogy időnkint megjelenik a Sullivan-gyárban és néhány percet tölt a szobámban. Én telefonon megbeszélendő jelszóval felhívhatom kellő pillanatban, mikor biztosan tudom, hogy miss Silvia nincsen a szobájában és hosszabb tárgyalása van a főnökségnél. Akkor azután az ön hidegvérén és ügyességén mulik, hogy az aktalopást végrehajtsa. Legyünk őszinték: jobb is, ha az ilyesmit külső ember követi el. Hiszen ha észreveszik az akták eltűnését, elsősorban természetesen házi kutatást rendelnek el...

Brevster figyelmesen hallgatta Parkert.

— Hm, tulajdonképpen igaza van... Majd

meglátjuk! Egyelőre essünk túl a ma esti találkozáson!

A Ziegfeld-színházat választották és autón mentek Silviaért. Silvia ismét más estélyi ruhában volt. Parker egyre növekvő ámulattal nézte ezt a rejtélyes nőt, aki primadonnát megszégyenítő eleganciával és utánozhatatlan nagyvilági modorral lebegett eléjük. Finom, behizelgő parfüm áradt a ruhájából, a haja, szempillája, ajka, arca a kozmetika művészetének remeke volt. Parker nem értette, hogyan élhet ennyire kettős életet valaki? Hiszen még néhány óra előtt, a gyár hivatalában ugyanez a nő kibírhatatlanul ideges, gögös, csuf és izléstelen volt... De úgy látszott, ezt a csodát már meg kell szoknia!

Az előadás után kitűnő hangulatban a Majesticbe mentek. Mikor Silvia a tánckorongon kettesben maradt Brevsterrel, halkan odasugta a férfinak:

— Vigyázzon, ne szorítson olyan feltűnően magához, Parker figyel bennünket és szörnyen féltékeny!

— Nem csodálom! Maga mindenkit megbolondít!

— Csak semmi udvarlás. Óvatosság! Már kétszer eltévesztette a tánclépést és Parker jó táncos, aki azonnal észreveszi az ilyen feltűnő szórakozottságot!

Brevster majdnem a bőréből bujt ki örömeiben. Silvia megjegyzéseit nem lehetett félreérteni. Nem az ellen tiltakozott, hogy nagyon szorosan

öleli magához, hanem attól félt, hogy ezt Parker észreveszi.

— Bravó! — gondolta magában diadalmasan Brevster. — Az akták már a zsebemben vannak. Parker urat pedig szépen leépítjük. Ugy látom, semmi szükségem nincsen a segítségére.

Melegen és sokat mondóan szorította meg Silvia kezét. Azután visszamentek az asztalhoz.

Parker már tükön ült. Nem is engedte, hogy Silvia helyet foglaljon, már eléjük sietett és ő vitte a tánckorongra.

Szinte beszélni is alig tudott az izgalomtól.

— Miről beszélt Brevsterrel? — kérdezte sápadtan a dühtől.

— Nem tartozom számadással. Milyen címen von felelősségre? — válaszolta erélyesen Silvia.

Parker le volt forrázva.

— Igaza van. Bocsásson meg. Hiszen önnek valóban nincsen köze az én érzéseimhez.

Nem vette észre, hogy Silvia alig tudja mosolyát elfojtani. Tetszett neki Parker féltékenysége, amely mindennél jobban elárulta érzéseinek őszinteségét. Ez hízeltetett hiuságának. Talán egy kis rokonszenvet is érzett Parker iránt. De uralkodó érzése mégis a gunyos öröm volt, hogy egymás ellen játszotta ki a két cinkost.

Parker az est folyamán már alig nyitotta ki a száját. Szórakozott volt és hallgatag. De annál jobban fel volt villanyozva Brevster. Mikor reggel felé elbucsuztak Silviától, izzó, sokatmondó pillantást vetett rá. És Parker megdöbbenve

vette észre, hogy Silvia ezt a pillantást viszonozta.

Alig zárult be a kapu Silvia mögött, Brevster elégedetten kacagott fel és két kezét dörzsölgette.

— Remek — mondotta —, a halacska horogra került. Olyan simán fogja ideadni az aktákat, hogy öröm lesz. Kész tervem van... holnap délelőtt végrehajtom. Mondhatom, magának nagyon kevés dolga lesz. Természetesen ezekután kevesebb is kell beérnie.

— Én semmit sem kérek! — válaszolta ingerülten Parker.

Brevster gyanakodva, hidegen nézte végig.

— Nem szeretem ezt a hangot, mister Parker. Kár volna, ha arra kényszerítene, hogy golyót röpitsek a koponyájába.

— Én pedig arra kérem, mentsen fel a továbbiak alól. Nem veszek részt ebben a becsstelen játékban!

— Ohó! Kissé erős szavak!

— Most már nemcsak az aktalopásról van szó...

— Hanem?

— Miss Silviáról is! Gázságnak tartom, hogy így visszaélünk a jóságával és jóhiszeműségével Brevster gunyosan nevetett.

— Micsoda érzelmesség! Hiszen maga szerelmes!

Parker szeme haragosan villant.

— És ha az volnék?

— Ugy arra kérem, függessze fel érzéseit még huszonnégy órára. Szavamra mondom, azután örökre átadom a helyemet! Igérem, egy csókot sem fogok kérni a szép Silviától. Sokkal praktikusabb ember vagyok. A jó üzlet többet ér a legizóbb szerelemnél is.

Parker nem válaszolt. Némán kísérté Brevstert a következő utcasarokig, ahol elváltak.

XI.

Másnap Parker idegesen, összetörve ment a hivatalba. Egész éjjel nem hunyta le a szemét. Nem értette sehogysem a helyzetet. Szerette Silviát és eddig úgy érezte, hogy Silvia viszonozza érzéseit. Hiszen minden tette arra vallott. De tegnap este minden megváltozott. Silvia szinte minden átmenet nélkül Brevsterhez pártolt.

Parker le volt sujtva. Silvia viselkedése megdöbbsentette. Így nem viselkedik rendes idegzetű, korrekt asszony. Valami titok fátyolozta be egyszerre lényét, Parker tanácstalanul és tehetetlenül állt vele szemben.

De ha Silvia el is fordult tőle, mégsem nyújthat segédkezet Brevster becstelen szándékához.

Feldultan, kimerült idegekkel érkezett a gyárba. Mikor íróasztala elé ült, érezte, hogy ez így nem mehet tovább. Hozzá sem nyult a fordításhoz. Megfinomult és felfokozott érzékenysé-

gében világosan hallotta, mikor a szomszéd szoba ajtaja kinyílt és felismerte Silvia lépteit.

A vér az arcába szökött, a szive hevesen dobogott.

Attól félt, hogy megfullad. Olyan vad kétségbeesés fogta el, hogy egy pillanatra teljesen megzavarodott.

Felugrott és heves mozdulattal felrántotta a Silvia szobájába nyíló ajtót.

Silvia ott ült íróasztala előtt. Megint a szörnyű fekete irodai kabát volt rajta és óriási szemüvege mögé bujt.

Mikor az ajtó felpattant, megrezzent és meglepetten nézett Parkerre.

— Mit jelentsen ez? — kérdezte szigorúan.

A férfi csak most eszmélt arra, hogy neki tulajdonképpen semmi hivatalos dolga nincsen és hogy maga sem tudja, miért tört be a szobába.

— Beszéljen, mit akar? — kérdezte most már emeltebb hangon Silvia.

Ez a hang feloldotta Parker bénultságát.

— Miss Silvia — mondotta halotthalványan — én nem maradok itt!

— Mit beszél? Mi baja van? Mi történt magával?

— Én nem tudok... én nem akarok a hivatalnoka lenni... nem tudok dolgozni, ha itt érzem a közelemben... Szeretem magát...

Silvia szigorúan koppantott a kezében lévő tollal:

— Erről ne beszéljen!

— De beszélek! Ön most nem a főnököm... csak nő! Miss Silvia. És én férfi vagyok. Férfi, aki minden csepp vérével imádja önt. Akit megörjített. Nem tudom ezt a komédiát tovább játszani. Tegnap este még én voltam a világ legboldogabb embere. Azt hittem, hogy megérzi és viszonozza érzéseimet... de azután kiderült, hogy egy másik urral sokkal kellemesebben mulat, mint velem... Nem mondhatom el, hogy mit éreztem. Mennyire kétségbe voltam esve. Miss Silvia, könyörgöm, higgyen nekem, ez a Brevster nem érdemli meg az ön bizalmát...

— Mr. Parker, ön tulságosan elragadtatja magát. Most már legbensőbb magánügyeimbe avatkozik!

— Miss Silvia, ön vak, nem tudja, hogy mit cselekszik!

Silvia felállt.

— Sajnálom, hogy ismételt figyelmeztetésem sem téríti észre. Eszerint csakugyan arra kényszerít, hogy elbocsássam. Este megkapja szolgálati jegyét és távozhat. A mai napot azonban még itt kell töltenie, mert aki reggel belép a kapunkon, az többé záróra előtt nem távozhatik. Ezt nagyon jól tudja.

— De én nem tudok dolgozni...

— Akkor cigarettázzon, olvasson, nézzen ki az ablakon...

Parker nem mozdult, kinlódva állt.

Silvia türelmetlen mozdulatot tett.

— Mit kíván még?

— Azt akarom kérdezni... azt szeretném tudni... hogyha én elhagyom az állásomat, azért mi ketten... találkozunk még?

— Talán! Nem tudom! Ezen még gondolkoznom kell!

Parker kétségbeesett pillantást vetett Silviára.

— Milyen kegyetlen tud lenni!

Silvia arcára furcsa mosoly szökött.

— Talán mégsem! Hátha téved?

És hirtelen közelebb hajolt Parkerhez:

— Tizenegy órakor menjen az elsőemeleti bal épületszárnyba. Az 50-es szobában várom. Itt van ez a pecsétes igazolvány. Ezzel minden őrszemen áthaladhat... És most ne kérdezzen semmit. Amugy sem válaszolok! Legyen pontos a találkozon. A viszontlátással!

Parker szédülve ment ki. Most már tökéletesen meg volt zavarodva. Kétség és reménység rohamozták meg. Nem tudta, hogy mit jelent ez a találkozó. Első emelet, bal épületszárny. Ötvenes szoba!

Becsengette az egyik altisztet.

— Ismeri ön az épületet? — kérdezte.

— Igen.

— Kinek a szobája van az első emelet bal épületszárny, 50. szám alatt?

Az altiszt vállat vont.

— Ezt nem tudom. Ott a szigoruan bizalmas ügyeket intézik. Az ottani beosztásról senkit sem világosítanak fel.

— Miss Roscoe szokott odajárni?

Az altiszt gyanakodva nézett Parkerre.

— Bocsánat uram, nekünk szigorúan tilos benső dolgokról beszélni!

Parker észrevette, hogy ostoba volt. Hiszen tisztára úgy viselkedik, mint egy kém. Már az altiszt is gyanut fogott...

Hogy jóvátegye a dolgot, felmutatta a Silviától kapott igazolványát.

— Csak azért kérdeztem, mert amint látja, odarendeltek...

Az altiszt közönyös pillantást vetett az írásra és megismételte:

— Sejtelmem sincsen semmiről!

Az altiszt távozott, miss Silvia pedig letette a hallgatót, melyen keresztül a másik szobában ezt a beszélgetést végighallgatta. Mert Parkernek fogalma sem volt arról, hogy szobájában három mikrofon volt titkosan elhelyezve, melyen keresztül minden szavát kihallgathatták.

Miss Silvia igen bonyolult és furcsa hangulatban volt. Évek óta először érezte, hogy nem azazal a hideg elszántsággal intézi a dolgokat, mint ahogyan szokta. A Parkerrel folytatott reggeli beszélgetés tökéletesen meggyőzte arról, hogy a férfi valóban őszintén szereti. Lemondott állásáról, melyre pedig kétségtelenül rá van szorulva. Ezt nyilván azért tette, mert nem akarja végrehajtani az aktalopást. Szerelme győzött a bűnös szándék felett.

Silvia megint érezte azt a különös meghatottságot, amely előző este olyan váratlanul támadt fel

benne. De ismét ijedten sietett erőt venni magán. Bármint is áll a dolog, Parker közvetlenül tud Brevster dolgairól, viasznyomatot vett fel a páncélszekrényről, nem lehet futni hagyni. Lehet, hogy ebben az esetben elállt a kémkedéstől, de talán egy messzire nyúló kémszervezet tagja, aki máshol fogja folytatni gáztetteit. Feltétlenül őrizetbe kell venni. Ezért rendelte Silvia Parkert az ötvenes számú szobába. Ez volt a titkosrendőrség irodája. Parker nem hagyhatja többé szabad emberként el a gyárat. A rendőrség bizonyára kicsikarja belőle apróra Brevster titkait és akkor majd szembesíteni lehet a két cinkost...

Silvia cigarettára gyujtott. Nagyon fanyar, rosszkedvű volt. E pillanatban unta és gyűlölte foglalkozását...

Szeretett volna néhány nappal idősebb lenni. Még csak ezt az utolsó fogást fejezi be. Azután elutazik. Van egy kis tőkéje. Falura megy, vagy valahová messze, tengerpartra. Elég volt az emberekből, bűnből, vérből, hajszából...

Mennyire meghamisította az életét!

Silvia sirni tudott volna. Irtózott a pénztől, a vérdíjtól, melyet sikeres leleplezéseieért kapott. Sohasem érezte még jobban, hogy asszony, aki szerelemre vágyik. Felállt és sétálni kezdett szobájában. Mint aki gyötrelmes gondolattól, vagy egy üldöző képtől akar megszabadulni.

Parker!...

Milyen jóképű, kellemes, elmés fiú. Talán ilyennek képzelte egykor azt a férfit, akit na-

gyon tudna szeretni. Milyen sápadt volt az előbb, mennyire megtört. És miatta szenved! Miatta kockáztatja az életét. Visszalép a rábizott feladattól, amit kémek között halállal büntetnek. Még a halállal is dacol érte.

Mégsem szabadna rendőrkézzre juttatni. Hadd fusson, meneküljön. Talán elkerüli a cinkosok revolverét.

Silvia habozott. A keze tétován a kilincs felé nyult, be akart menni Parkerhez. De azután csüggedt mozdulatot tett.

Késő! Ezen már nem lehet segíteni! A rendőrség mindent tud. Felelősségre vonják, ha Parkert szökni engedi!...

Hirtelen felfigyelt. A másik szobából halk beszélgetés hallatszott. Felemelte a hallgatót. A kagyló süketen bugott. Silvia összeharapta ajkát. A mikrofon elromlott. Vagy valaki szándékosan némitotta el?

XII.

Tíz óra lehetett, mikor Brevster belépett Parker szobájába. Sugárzott a jókedvtől.

— Amint látja — mondotta kezét dörzsölgetve — minden a legsimábban halad. Mikor azt mondtam, hogy magát akarom meglátogatni és miss Silviára hivatkoztam, egy házi telefonálás után azonnal engedélyt kaptam a belépésre. Sőt.

tudomásomra adták, hogy miss Silvia személyesen óhajt fogadni...

— Nem érdekell! — válaszolta ridegen Parker. Brevster fejét csóválta.

— Ostoba ember maga, barátom! Miért ilyen csökönyös.

— Vegve tudomásul, hogy felmondtam az állásomat. Holnap kilépek.

— Brávó. Éppen erre akartam kérni. Holnap ugyanis már amugy sem lesz magára szükségem. Csalódtam magában. Tegnap este tulságosan érzelmes volt és én nem szeretem a hisztériás férfiakat. Magam szerzem meg az aktákat. Amint látja, már elkészült a páncélszekrény kulcsa...

És mosolyogva mutatta fel a kis kulcsot.

— Mister Brevster — mondta felindultan Parker — arra kérem, hogy távozzon innen!

— Megörült? Engem miss Silvia hivatott. Csak nem tilthatja meg, hogy hozzá menjek?

— Ismétlem, menjen innen!

Brevster éles pillantást vetett Parkerre.

— Figyelmeztetem, hogy elég volt. A kezeim között van. Ha elárul, bizonyítani fogom, hogy én csak üldözöm magát. Detektív vagyok. Akarja látni igazolványaimat? Szabályos angol detektív-igazolványok. Benjamin Green magánnyomozó Londonból, akit azért küldtek New-Yorkba, hogy James Parker nemzetközi szélhámost nyomozza ki és tartóztassa le. A Majestic főpincére emlékezni fog arra, hogyan tűnt el rejtélyes módon a pénztárcája a fizetésnél, a szállásadónője és a

szomszédok pedig bizonyítani fogják, hogy ön hónapok óta állás nélkül csavargott New-Yorkban és végül ez a kis viaszdarab, melyet eltettem, eléggé bizonyítja, hogy milyen célból állt be a Sullivan-gyárba... Jobb hát, ha csendes megadás-sal viseli sorsát. Mindössze néhány óráról van szó.

Parker nehezen lélekzett. Megtörölte verejtékező homlokát.

— Mit akar csinálni? — kérdezte Brevstertől.

— Megvárom az alkalmas pillanatot. Ha miss Silvia kimegy a szobájából, belépek, mintha őt keresném. Hiszen hivatott. Magának kellene őt szóval tartania. Kéresse ide, mintha felvilágosításra volna szüksége, vagy más ürüggyel. Én majd a folyosó felőli ajtón megyek be ezalatt szobájába...

Parker lehajtotta fejét:

— Tizenegyórákor, — mondotta tompán — miss Silvia az első emeleten lesz. Oda rendelt engem...

— Miért?

— Nem tudom. Beszélni akar velem.

— Hol találkoznak?

— Bal épületszárny, 50-es szoba.

Brevster alig észrevehetően megrezzent. Hetek óta zsebében volt a Sullivan gyár tervrajza. Pontosan tudta, hogy azon a helyen a titkos rendőrség szobája van. Tehát Silvia gyanút fogott. Parkert elfogják. Csak a legelszántabb

vakmerőség segíthetett. Most azonnal, késedelem nélkül kell végrehajtania tervét.

Ugy tett, mintha egy kicsit gondolkozna.

— Hm, — mondotta végre — úgy látszik mégis csak tévedtem. Miss Silvia magát tünteti ki a bizalmával, nem engem. Hát ez nagyon kellemes dolog. Én most bemegyek néhány percre miss Silviához, nehogy udvariatlannak tartson, azután úgy teszek, mintha elmennék, valójában azonban visszajövök magához. Azután megvárom míg maga a találkára megy és mialatt maguk kettesben turbékolnak, eltüntetem az aktákat ... Gratulálok Parker! Micsoda szerencséje van. Senkisem fog magára gyanakodni, hiszen alibit igazolhat. Miss Silviával volt ...

Megint a kezét dörzsölgette, azután gyors elhatározással Silvia ajtaja felé fordult:

— Hát csak ügyesen Parker! És sok szerencsét! Boldog fickó! Micsoda hóditás!

Ezt már csendes kuncogással mondotta, hamiskás mosollyal. A következő pillanatban pedig benyitott miss Silviához.

— Köszönöm az engedélyét, hogy láthassam! — mondotta, mikor betette maga mögött az ajtót.

Silvia mosolygott.

— Talán nem jól tettem. Félek, hogy a napali világítás és ez a ruha kissé kiábrándítóan hat.

Brevster kissé behunyta a szemét és szimatolt.

— No lám, — nevetett — sem a fekete ruha, sem a pápaszem nem tudta eltüntetni a parfümjét. Ez még a tegnapesti nagyszerű asszony. A nő, akit ma egész nap remegve fogok várni... Látja, ezért jöttem fel. Elmentem a gyár előtt és megéreztem a parfümjét. Hetvenhét fal mögül is kiérezném. Van egy indiai lepke, amely háromszáz kilométernyire megérzi a párját. Én sem tudom elfelejteni ezt a különös, fanyar, nagyszerű illatot.

— Ennyire rajong a parfümökért?

— Az illat a nő névjegye. Szenvedélye, jelleme, érzékisége áruló módon bujik meg benne. Valamikor parfümökkel foglalkoztam. Negyvenféle illatot tudtam tévedhetetlenül felismerni, bármennyire keverték is. A maga parfümje francia gyártmány... sulyos és bonyolult keverék, olyan, mint egy ezeregyéjszakából ellopott álom. Szabad közelebből is megszagolnom?

Ugy tett, mintha Silvia fölé hajolna, de ugyanakkor káprázatos ügyességgel zsebéből egy klo-roformmal teleitatott zsebkendőt huzott ki és azt Silvia arcára dobta. Ugyanakkor tenyerével teljes erővel betapasztotta Silvia száját. A szerencsétlen nő kénytelen volt orrán át mélyen beszívni az édeskés, bódító gázokat és aléltan hanyatlott a karosszékbé.

Brevster a páncélszekrényhez ugrott, felnyitotta és a gyakorlott kém virtuóz ügyességével és csalhatatlan ösztönével egyenesen ahhoz a fiókhöz nyult, amelyben a mexikói akták feküdtek...

Néhány mozdulat és az akták már a zsebében voltak.

De akkor váratlan és borzalmas dolog történt.

Mikor megfordult, hogy kiugorjon az ajtón, miss Silviával találta szemközt magát.

A kloroformos zsebkendő lehullott arcáról és a kábulat még nem volt eléggé erős ahhoz, hogy megfossa öntudatától. Felállt és kidülledt, rémült szemmel nézett Brevsterre.

A férfi érezte, hogy elveszett. Habozás nélkül kirántotta revolverét és elszántan a nőnek ugrott.

De ugyanakkor felpattant Parker szobájának ajtaja is. Fehéren, kerekre nyílt szemekkel állt a küszöbön Parker.

Brevster felindultan intett neki.

— Jöjjön, — mondta rekedt, suttogó hangon — vegye fel a kloroformos kendőt, tegye az arcára ...

— Segítség! — akarta sikoltani Silvia, de Brevster vastenyere lezárta a száját.

A másik kezével, amelyben a revolvert szorongatta, Parkert vette célba.

— A kendőt! — mondotta toporzékoló dühvel, mikor látta, hogy az habozik.

Parker, mintha csak most ismerte volna fel a halálos veszedelmet, melyben forgott, egyetlen ugrással a kendő mellett termett, felkapta és Silvia felé rohant. Látta annak zöldesszürke szemében a halálfélelmet, néma düht, kétségbeesést.

De mikor Silviához ért, a kendőt váratlan, el-

szánt, ellenállhatatlan lendületű erővel Brevster arcába vágta.

Eles csattanás hallatszott. A revolver dördült.

De a lövés célt tévesztett. A kendőtől elvakult Brevster elhibázta a lövést és másodikra már nem került sor. A folyosóról fegyveres örök rohantak a szobába.

*

Miss Silvia előadása világossá tette Parker hősies viselkedését és nagyszerű érdemét. A Sullivan-gyár hatalmas pénzajándékkal jutalmazta, amiért megakadályozta az akták ellopását.

De a pénzbeli jutalomnál sokkal többet jelentett az a forró csók, mellyel miss Silvia örökre hozzácsatolta életét.

VÉGE.

KÖVETKEZŐ EREDETI REGÉNYÜNKET

«A miniszter barátnője» című, egyik előző (28-ik számú) regényünk egy csapásra népszerűvé vált írója,

TERNAY ISTVÁN

írta. Címe:

HALLÓ, KI BESZÉL?

Egy telefonos kisasszony a hősnője. Ragyogó ötlet indítja el a cselekményt, amely az író színes fantáziájának szárnyain robog a végső kifejlődés felé. Ismét egy kedves, jó órát köszönhetünk majd ennek a tehetséges, nagyszerű írónak.

Többet ér a RÁDIÓ UJSÁG mint

12 fillér, **60** oldal és
mert **60** tökéletes

* M i n d e n ü t t k a p h a t ó *

32. számú keresztrejtvény

	1	2	3	4		5	6	7	8	
9						10				11
		12				13				
14					14a					
				15						
16	17		18			19	20		21	
22					23					
24	25	26		27		28		29	30	31
32						33				
34			35	36		37	38			
		39				40				
41	42					43			44	
	45					46				

VIZSZINTES SOROK:

1. sia (Perikles felesége)
5. Ilyen doktorátust szerez az ügyvéd
9. Hires sebésztanár és keresztnevének kezdőbetűje
10. Két szó: mindkettő őreget jelent
12. Nyugalom — idegen nyelven
13. Felvidéki község
14. Pesti színigazgató
15. Vissza: ipari növény
16. Helyhatározó
19. Vissza: a vörös egyik árnyalata
22. Miniszterelnök
24. Három népvándorláskori nemzet
32. Szeliden hullámozó lejtő
33. Egyszerre született gyermekei
34. Elhunyt operettszínész
33. É. E. S.
40. Szanatóriumban van
41. Egyenget
43. Becéző női név
45. Török méltóság
46. Autómárka

4. Rangjelző és szóró (két szó)
5. Megfelelő biztosíték
6. Algír egyik tartománya
7. Két gázló madár
8. Rag
9. Ódivatú, maradi
11. Vissza: B-vel az elején, a Schwarzer-szanatórium alapítójának előneve
- 14a. Tiltó szó
17. Vadász teszi
18. Zilahy Lajos nagysikerű drámájának mássalhangzó
20. Kihagyód mássalhangzó — fordítva
21. Állat lakik benne
23. Folyó a Balatonnál
24. Részletes, mindenre kiterjedő
25. Olasz névelő
26. Egyházi átok
27. Vissza: az ezüst vegyjele
28. Személyes névmás
29. Városi — közkeletű idegen szóval
30. Tiltó szó
31. Montenegró utolsó fejedelme
35. Idegen pénz
36. Filmszínész név keresztneve — fölös ékezzettel
37. Minden tárgynak van
39. C-vel az elején határállomás volt a régi Észak-magyarországon
42. Vissza: Ludolf-féle szám
44. K. H.

FÜGGŐLEGES SOROK:

1. Jószi-vü teszi
2. Vissza: bács megyei nagyközség, fölös ékezzettel
3. Vissza: a legkedveltebb kassza

A megfejtést a jövő heti számban közöljük

A 31-ik számú keresztrejtvény megfejtése

VIZSZINTES SOROK: 1. Honfoglalás. 10. Órás. 11. Hiúz. 12. Rod. 13. Ark. 15. Ali. 16. V. M. 17. Algír. 19. An. 20. Telepes. 21. Ti. 23. Té. 24. Szi. 26. Tyű. 28. Rip. 29. Zenit. 30. Dante. 31. LLG. 32. Tre. 34. Kel. 35. At. 38. Le. 39. Tör és lény. 42. Oh. 44. Ruina. 45. Te. 46. Nas. 48. Gga. 49. Jaz. 50. Irsa. 52. Gobé. 53. Asztrológus. FÜGGŐLEGES SOROK: 1. Horvát-Szlavonja. 2. Orom. 3. Nád. 4. F. S. 5. Gergely. 6. Ah. 7. Lia. 8. Aula. 9. Szinképelemzés. 13. All. 14. Kip. 17. Aer. 18. Rea. 22. Izelt. 23. Títel. 25. Ing. 26. T. T. T. 27. Üde. 28. Rnk. 33. Religio. 36. Kör. 37. Ena. 40. Rug. 41. Ena. 43. Hárs. 45. Tabu. 47. Ssz. 49. Jog. 51. At. 52. Go.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

EDDIG MEGJELENT SZÁMAI:

1. P. HAUS: A 13-ás cella lakója.
2. P. HAUS: A halott lord bosszuja.
3. A. ELLER: Egy tintacsöpp.
4. P. HAUS: Izgalmak egy óceánjárón.
5. OLAF FÖNSBORN: A titokzatos gyilkosság.
6. SVEN FJORD: A kalkuttai levél.
7. P. HAUS: Pofon a Scotland Yardon.
8. S. GOULD: Pánik Bombaiban.
9. FARAGÓ SÁNDOR: Halott a volánnál.
10. HARRY HOOD: Leányrablás.
11. FORRÓ PÁL: A kinos botrány.
12. NICOLAS KEYNES: A turf démona.
13. Ifj. LOVÁSZY MÁRTON: Menekülés.
14. FARAGÓ SÁNDOR: 200.000 pengő.
15. FORRÓ PÁL: Leszámolás.
16. BABAY JÓZSEF: A két varázs.
17. NÉMETH KÁROLY: Az ezredes két halála.
18. INNOCENT ERNŐ: A gyeheña csókja.
19. TERSÁNSZKY J. JENŐ: Az elveszett notesz.
20. FARAGÓ SÁNDOR: A kék Rolls-Royce.
21. LELESZY BÉLA: Az ezüstercegnő.
22. MOLY TAMÁS: Az öt Ravo.
23. FORRÓ PÁL: Nizzai kaland.
24. KULCSÁR MIKLÓS: A filmvezér.
25. KELLER ANDOR: A 10.000 dolláros csekk.
26. Ifj. LOVÁSZY MÁRTON: Hajnali látomás.
27. BIBÓ LAJOS: A nagy találkozás.
28. TERNAY ISTVÁN: A miniszter barátnője.
29. LELESZY BÉLA: A tűz éneke.
30. BÉKEFFI JÓZSEF: Döntő bizonyíték.
31. TAMÁS ISTVÁN: A moszkvai lány.
32. FORRÓ PÁL: Silvia két táncosa.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

